

Vznik a rozvoj odborného vzdělávání v Rousínově do roku 1945

Každé významné výročí bývá v lidském životě příležitostí k zamyšlení a rekapitulaci směřující k vlastnímu hodnocení. Stejně tak i organizace a firmy slaví svá jubilea ohlédnutím do historie a jejím připomenutím. Proto při příležitosti 110. výročí založení střední školy ve Slavkově u Brna nastala vhodná příležitost vzpomenout vznik a vývoj odborného vzdělávání v Rousínově, které je v současnosti se slavkovskou školou propojeno.

Než se začneme věnovat vzniku odborného vzdělávání v Rousínově, považuji za vhodné seznámit se s celkovým kontextem a to zejména unikátní polohou Rousínova, která předurčovala tehdejší život obyvatel města i blízkého okolí.

Rousínov byl položen na velmi důležitém dopravním silničním spojení mezi Brnem a Olomoucí, resp. mezi Vídní a Vratislaví. Tato významná silnice a poloha Rousínova v blízkosti Brna vedly k tomu, že se zde rozvinulo formanství, provozované místním obyvatelstvem a také pohostinství. Již v roce 1790 je zde uváděno deset hospod, ve kterých formané odpočívali před příjezdem do Brna.

Asi málokdo z tehdejších obyvatel tušil, jak podstatný vliv do jejich života bude mít prohraná prusko-rakouská válka (3. července 1866 u Hradce Králové). Zdánlivě nesouvisející událost totiž předznamenala budoucí vývoj Rousínova a jeho obyvatel. Císař František Josef I. navštívil Moravu, která byla nejvíce postižena válečnými událostmi a hledal možnosti, jak škody a nouzi lidí zmírnit. Jednou z nich bylo budování nových železnic, a proto nařídil vybudování trati Brno – Přerov s odbočkou v Nezamyslicích na Olomouc a Šternberk.

Stavba této 88 km dlouhé tratě trvala pouhých 21 měsíců a v polovině července 1869 byla celá trať sjízdná. První zkušební jízda na trati Brno – Přerov byla uskutečněna 5. srpna 1869. Na dnešní dobu naprosto nevídaná a ojedinělá věc. Tento "poslední" úder formanům spolu s odlivem kapitálu v souvislosti s odchodem ekonomicky nejaktivnější části židovského obyvatelstva znamenal pro místní obyvatelstvo hledání jiných možností obživy.

Novou šancí pro Rousínov a okolní obce se ukázal postupný rozvoj dřevozpracujícího průmyslu a to zejména nábytkářství. Rousínov měl pro vytvoření tohoto odvětví jenom určité předpoklady. Byl zde relativní dostatek kvalifikovaných dělníků s příznivou docházkovou vzdáleností pracovních sil, existovala starší cechovní tradice bednářská a také okolní lesy poskytovaly dostatek kvalitního dřeva. Negativním činitelem rozvoje byla nedostatečná kapitálová síla, typická pro české průmyslové podnikání. Finanční možnosti tak byly velmi omezeny.

I když v rousínovském stolařském cechu bylo v roce 1851 dvacet pět stolařských mistrů (ve vlastním Rousínově pouze pět), za počátek tradice rousínovského nábytkářství je považován rok 1866, kdy začal provozovat stolařskou živnost Jan Osolsobě, z jehož dílny později vyrostl významný průmyslový závod.

Zastavme se chvíli u osoby Jana Osolsobě. Je nepochybné, že k rozvoji jeho dílny přispěly rozsáhlé zkušenosti ze zahraničí. Sám nepocházel ze stolařské rodiny, jeho otec byl mlynářem. Jan Osolsobě se vyučil stolařem u mistra Jana Růžičky, dědečka významného rousínovského rodáka, sochaře a kameníka Jana Tomoly. Řadu let prožil Osolsobě na "zkušence" ve světě, pracoval ve Vídni a v Brně, několik let byl v Srbsku a Rumunsku. Zpět do Rousínova se vrátil v roce 1865 jako třicetiletý, aby další rok ohlásil založení vlastní živnosti.

Obr. 1: Jan Osolsobě (1835-1907)
Jeden ze zakladatelů nábytkářského průmyslu v Rousínově

Po seznámení s okolnostmi a popisem situace začátku druhé poloviny 19. století v Rousínově můžeme pokračovat již samotným odborným vzděláváním.

Jan Osolsobě si cenil odborného vzdělání a spolu s řídícím učitelem Janem Růžičkou si získal velké zásluhy o odborné vzdělání učňovského dorostu. V roce 1890 svolal předseda společenstva svobodných a koncesovaných živností poradu o dalším vzdělávání mládeže. Do Rousínova byl pozván odborník profesor Augustin Kopecký, který na uvedené téma pronesl přednášku. Přítomní pak přijali doporučení zřídit v Rousínově pokračovací školu.

Obecní zastupitelstvo včele s Janem Osolsobě (zvolen starostou 1883) se usneslo povolit na školu roční subvenci 200 zl. Již v roce 1891 byla na základě tohoto rozhodnutí zřízena v Rousínově tzv. průmyslová škola pokračovací s přípravkou pro učně. Od roku 1908 měla ve druhém ročníku oddělení pro průmysl dřevařský. První ročník byl společný pro všechna řemesla, ve druhém ročníku bylo oddělení A pro průmysl dřevařský a B pro ostatní řemesla.

Ve školním roce 1910/1911 byl změněn název školy na živnostenskou školu pokračovací a byla osamostatněna pokračovací škola pro učně živností dřevodělných. Tato škola měla již od roku 1913 svou vlastní dílnu, jejímž prvním mistrem učitelem se stal Emanuel Donauer (učil do roku 1938). Do 31. prosince 1912 vedl správu všech pokračovacích škol Jan Růžička, od 1. ledna 1913 Antoním Kotrlý, kromě školy truhlářské, kterou řídil syn Jana Osolsobě Richard.

Snahou bylo zřídit školu denní, která byla v roce 1909 povolena s podmínkou, že ji obdrží také Jihlava. Učni totiž museli navštěvovat pokračovací školu až večer po ukončení zaměstnání, tj. od sedmé do deváté hodiny večerní. Prosadit tuto školu se však podařilo až za předmnichovské republiky.

Obr. 2: Nová budova pokračovací dřevařské průmyslové školy (ulice Tyršova)

Nejvýznamnější veřejnou stavbou, jež byla v Rousínově zbudována za první republiky, je pokračovací dřevařská průmyslová škola ve Staré cihelně. Již víme, že o zřízení pokračovací dřevařské školy žádali rousínovští představitelé už za dob Rakouska-Uherska. Kladně byla však žádost vyřízena až roku 1919 a trvalo více než deset let, než byla škola dostavěna. Náklad na stavební práce činil 980 000 Kč, a přestože na její stavbu přispěla řada organizací a okolních obcí, zemské i ústřední orgány a instituce, zatížila tato stavba rousínovský obecní rozpočet velkými dluhy až dokonce druhé světové války.

Pokračovací škola se mohla na svou dobu pochlubit moderním vybavením. Měla tři třídy pro teoretickou výuku, dílnu pro praxi a vlastní strojovnu. Po jejím dobudování se uvolnila stará obecná škola, dnes sídlo Městského úřadu Rousínov.

Nová budova pojala obě oddělení učňovského školství a byl zde ustanoven první ředitel v hlavním povolání. Název školy zněl „Odborná škola živnostenská“, a to od počátku školního roku 1931 – 1932. Prvním ředitelem byl p. Ohmelář, který v roce 1933 přešel jako ředitel na Odbornou školu živnostenskou do Tišnova. Ředitelem školy se stal ing. Arnošt Ostřejš. Ten také asi po dvou letech odešel na školu do Brna a dalším ředitelem školy se stal rousínovský učitel František Boček, který vedl školu až do jara 1940, kdy odešel do důchodu.

Od 15. července 1940 byl ministerstvem školství jmenován novým ředitelem školy Václav Müller, do té doby interní učitel v Tišnově na odborné škole živnostenské. Ve škole již v té době vyučovali čtyři učitelé v hlavním povolání, a to Josef Sedlmajer, ing. Ladislav Šíř, Antonín Šimík a Tolar. Dále vyučovali externě Emil Sedlmajer, předseda společnosti stolařů a Bedřich Nohel, spolumajitel firmy Nohel – Slavíkovice. Učitel Tolar v květnu 1940 odešel tajně do zahraničí, kde byl letcem naší armády v Anglii a při náletu na cíl nacistických armád ve Francii v roce 1943 byl sestřelen a následně zahynul. Učitel Antonín Šimík byl o prázdninách zatčen gestapem a vrátil se z Kounicových kolejí v začátku jara 1945. Byl suspendován z učitelského místa. Po válce ihned nastoupil do armády jako důstojník pyrotechnik a prováděl očistu okresu Vyškov od nevybuchlých nábojů.

V roce 1940 vyučovali externě dámské krejčové paní Skřivánková, paní Zeráková, dále místo externích učitelů p. E. Sedlmajera a p. B. Nohela přišel jako externí učitel p. Vladislav Zerák a místo zmizelého učitele Tolara nastoupil interní učitel p. Miroslav Švarný. V roce 1941 přestala učit externí učitelka Skřivánková a vyučování švadlen v odborných předmětech převzala paní Zeráková.

V roce 1942 je jmenován ministerstvem školství interním učitelem Šimon Šlimar, který přišel z berní správy Vyškov.

V roce 1943 byl přijat jeho externí učitel Antonín Res na oddělení oděvní a externí učitelka Zeráková ze školy odešla. Ve stejném roce 1943 přešel interní učitel M. Švarný dobrovolně do Boskovic a naopak do Rousínova přešel na jeho místo výměnou z Boskovic Miloslav Novozámský pro obor obchodní. Ten v roce 1946 přešel jako důstojník do armády.

V první polovině čtyřicátých let je otevřena při oddělení dřevodělném (stolařském) odborná třída pro koláře a karosáře, kde externě vyučoval p. Skula, vedoucí firmy Lepilovy závody „Továrna karosérií Rousínov“ Slavíkovice.

Zajímavostí je, že za druhé světové války byla škola dvakrát obsazena nacistickou armádou. Poprvé v roce 1941 před tažením na SSSR asi na tři týdny a podruhé, od Vánoc 1944 až do konce války na našem území roku 1945. Vojáci vždy obsadili celou školní budovu mimo dílny. Za frontových bojů během osvobození a krátký čas po válce sloužila jako nemocnice Rudé armády.

Druhou zajímavostí je, že největší počet učňů, který učňovská škola měla, byl za druhé světové války v letech čtyřicátých, kdy dosáhl počtu přes 600 žáků.

Zdroje:

Čáda, F., Janák, J., Hladký, S.: Rousínov - Dějiny a socialistická přítomnost, Brno 1982.

Vykydal, Jan: Z historie Rousínova v letech 1914 – 1945 (s důrazem na období první republiky), diplomová práce, Pedagogická fakulta MU 2008.

Vzpomínky pamětníků.

Odborné vzdělávání v Rousínově od roku 1945 do současnosti

Úvodní částí našeho vyprávění o odborném vzdělávání v Rousínově jsme uzavřeli první kapitolu dlouhodobé, více než stoleté historie. Končili jsme rokem 1945, jsme tedy přibližně v polovině období, které je předmětem našeho zájmu. I druhé období, kterému se budeme dále věnovat, je velmi pestré a bohaté na celospolečenské události, které měly vliv na další vývoj a osud rousínovského odborného vzdělávání.

Vraťme se však ještě před rok 1945 do období první republiky a zastavme se u nejznámějších nábytkářských firem, které v Rousínově v té době působily.

K největším a nejznámějším patřila Továrna nábytku, stavebních prací a dřevěného zboží Richard Osolsobě, jež produkovala bytová zařízení, kancelářský nábytek a zabývala se stavebními stolařskými pracemi. Na konci dvacátých let měla firma zřízeny samostatné prodejny nábytku v Brně, Vyškově, Moravské Ostravě, Hodoníně a v Bratislavě. V třicátých letech byla síť prodejen rozšířena do dalších měst Praha, Nitra, Prostějov, Zlín a Jihlava. Na konci roku 1928 zaměstnával podnik asi 250 pracovníků, v roce 1937 vzrostl počet na 280 zaměstnanců. Firma Osolsobě věnovala velkou pozornost odbytu a propagaci svých výrobků. Kromě vlastní prodejní sítě se firma zúčastňovala celé řady výstav a veletrhů, uvést můžeme například Průmyslovou výstavu ve Vyškově v roce 1896 nebo v roce 1911 Krajinou hospodářsko-průmyslovou výstavu v samotném Rousínově.

Obr. 3: Ukázky z výstavy nábytku firmy Osolsobě (1919-1925)

Dalším významným nábytkářským podnikem byla akciová společnost Tusculum, která vznikla v roce 1912 přejmenováním a vstupem dalšího společníka pana Antonína Houdka do firmy Karel Pilát a Leopold Šmídek založené v roce 1908. V roce 1929 zde již pracovalo 150 dělníků a také tato firma měla své prodejny v Praze, Brně, Bratislavě a Košicích. Výrobní program zaměřovala hlavně na zhotovování zařízení obývacích pokojů.

Důležitým výrobcem nábytku se stala také firma Skarytka a synové, jež k roku 1937 zaměstnávala 110 pracovníků a měla prodejny v Brně, Znojmě a v Zábřehu, kde byla rovněž i výrobní filiálka. K rozvozu výrobků používal Skarytka i vlastní nákladní auto.

Mezi další výrobce můžeme zařadit zejména firmu Továrna nábytku Antonín Skřivánek a syn se sídlem ve Slavíkovcích. Tato firma měla v roce 1937 celkem 60 zaměstnanců. Prodejní kanceláře měla firma zřízeny v Brně, Bratislavě a Olomouci. Náš přehled nábytkářských firem ukončíme drobnějšími výrobci, kteří pracovali v menších dílnách jen s několika zaměstnanci. Při takové výrobě byla naprosto nezbytná specializace na určitý druh nábytku nebo jen na

určitý druh prací. Například nábytek zakázkový a umělecký dodávaly především firmy Abraham, Novák, Maršálek nebo Nohel. Výroby ložnic se ujaly hlavně dílny Kalábova, Dvořáčkova a Buriánova. Zhotovování obývacích pokojů se kromě již zavedené firmy Tusculum věnovali z menších výrobců Pospíšil, Baruš a Zálešák. Kuchyňský nábytek dělala dílna Komůrkova, sedací nábytek pak dílna Vlčkova.

Význam dřevozpracujících podniků pro Rousínovsko nám ukazují celkové údaje: před vypuknutím hospodářské krize bylo v Rousínově a okolí celkem 107 nábytkářských, dřevařských a výrobně nebo obchodně s nimi spojených podniků. V nich nacházelo uplatnění 125 vedoucích pracovníků, mistrů a správců, 86 administrativních sil, 1 330 vyučených sil, většinou stolařů, 280 pomocných dělníků a 413 učňů řemesel uplatňujících se v nábytkářském průmyslu.

Přenesme se nyní v čase dál, do doby po skončení druhé světové války, a pokračujme dalším vývojem odborného vzdělávání v Rousínově, které jsme opustily těsně před osvobozením v roce 1945.

Po válce dostalo učňovské školství nový název „Základní odborná škola“. Oddělení kovodělné v roce 1945 bylo zrušeno a převedeno na učňovskou školu do Vyškova. Roku 1945 přišli na naši školu učitelé K. Zeleníček z Vedrovic u Moravského Krumlova a Rudolf Kadlec z Rájce okres Blansko. Oba z Rousínova odešli v roce 1949. V roce 1946 byl ustanoven interním učitelem p. Benda, který vyučoval odborné předměty na oddělení stolařském, roku 1950 přešel na učňovskou školu do Náměště nad Oslavou. Po roce 1948 byl název „Základní odborná škola“ změněn zpět na „Učňovská škola“.

V květnu 1949 upozornil ředitele Müllera ředitel podniku Hudební nástroje, že rousínovská učňovská škola má být zrušena a zřízena v Bučovicích. Další jednání skončilo až u generálního ředitele spojených UP závodů, ten zavítal do Rousínova, a tak v roce 1949 bylo zřízeno „Středisko pracujícího dorostu“ při UP závodech v Rousínově.

Odborný výcvik byl prováděn v dílnách závodu 15-16 Rousínov Františkem Jandou a Jiřím Králem, kteří vyučovali jako externí síly teoretické a odborné předměty. Učňů bylo padesát a byli rozděleni do dvou tříd 1. ročníku. Tři dny bylo teoretické vyučování a tři dny odborný výcvik v dílnách. Domov pro učně byl zřízen v druhém poschodí školní budovy, a to tři ložnice pro cca 18 – 20 učňů. Vychovateli na domově byli Miroslav Vašíček a Bohuslav Toman, kteří také vyučovali externě občanskou výchovu. Pro vyučování ruskému jazyku byla přijata externí učitelka Irena Dvořáková, která se pak v roce 1952 stala interní učitelkou. Ve druhém roce byli pro výuku učňů v dílnách ustanoveni dva instruktoři, a to Jaroslav Matoušek a Novák. Dílny pro praktickou výuku učňů druhých ročníků byli u Zeráků v Královopolských Vážanech. Vedoucím střediska byl jmenován František Janda. Učební doba byla dvouletá. Učni obdrželi od generálního ředitelství velice vkusné uniformy z dobré látky. Mělo to výhodu, že učni, když byli v uniformě, se chovali ukázněněji.

Středisko pracujícího dorostu bylo roku 1952 zrušeno. Od prvého září téhož roku bylo zřízeno „Učiliště státních pracovních záloh č. 15“ v Rousínově. Učňovská škola byla zrušena, majetek přešel do správy učiliště. Učitelé byli převedeni jako zaměstnanci UP závodů do odborného učiliště. Ředitelem byl jmenován Jaroslav Matoušek. Jeho prvním zástupcem byl pro úsek školský a odborný výcvik František Janda, druhým zástupcem pro úsek mimoškolní výchovy na domovech se stal Ludvík Doležel, jako třetí zástupce, pro úsek správní a hospodářský, byl Zdirad Koudelka, oba z Velešovic. Dále na učilišti pracovali: údržbáři, topiči, kuchařky, uklízečky a podobně. V kancelářích korespondentky, v technické kanceláři vrchní mistr, technolog, kreslič. V dílnách vyučovali mistři: Zapletal, Ziober, Švec, Maryšler, Pacal, Kerber, Boček, Řejha, Kříž, Mičík a další. Pan Janda odešel v padesátých letech z učiliště a na jeho

místo nastoupil učitel Král. Učitelé byli: Dvořáková, Král, Müller, Šlimar, Veselá, později přibyli: Vít, Hájková, Dunajová, a další. Také vychovatelé se hojně střídali. Zůstal jen vedoucí vychovatel domova mládeže, a to pan Skřivánek.

V roce 1957 byly státní pracovní zálohy zrušeny a učiliště přešlo pod podnikové ředitelství, název školy se změnil na „Odborné učiliště UP závodů Rousínov“. Všichni zaměstnanci zůstali jako zaměstnanci UP závodů, mimo učitelů, kteří přešli pod KNV. Od roku 1958 byli čtyři roky vedeni pod ONV Vyškov a pak opět přešli pod KNV.

Obr. 4: Areál Odborného učiliště UP závodů po dobudování v roce 1966 (ulice Tyršova)

Pro zlepšení podmínek výuky učňovské mládeže byla v roce 1964 zahájena výstavba ubytovny (internátů) UP závodů. Žádost o zřízení internátu pro stolařské učně se projednávala již v létě 1946, kdy byla na schůzi národního výboru výstavba přislíbena. K samotné realizaci však vedla ještě dlouhá cesta. Hodnota vybudovaného díla se vyšplhala na šest milionů korun. Navíc si učni sami zhotovili zařízení v ceně zhruba jednoho miliónu korun. Nový areál je dokončen v říjnu 1966. Zahrnoval kromě původní školní budovy z roku 1931 dva bloky domova mládeže včetně jídelny s kuchyní. Nově postavené budovy začaly

sloužit svému účelu a žáci převedeni do nových moderních prostor. Našlo zde umístění 400 učňů a učnic oboru truhlář a čalouník.

Ředitelem školy se stal roku 1. 1. 1967 pan Vladimír Duraja, do té doby vedoucí OU UP Rousínov. Ředitelem byl až do školního roku 1986-1987. Za jeho dlouholetého působení pracovalo na škole 67 zaměstnanců. Úsek školy vedli postupně jako zástupci paní Dvořáková a pan Mokřý, mezi učitele patřili pan Řejha, p. Kerbr, p. Sedlmajer, Ing. Hynšt, p. Berka, Mgr. Kulíková, p. Vymazalová, p. Horníčková, Mgr. Kočařová, p. Julínková, Ing. Petrová, Ing. Boubelíková a další. Úsek odborného výcviku vedli jako zástupci postupně p. Herodes, p. Popelář, p. Vrána, p. Haizler a pracovali zde mistři a techničtí pracovníci p. Pavlisko, p. Strmisko, p. Hála, p. Vrána, p. Ress, p. Kocourek, p. Pacas, p. Dvořáček, p. Derka, p. Chromý, p. Kropáč, p. Kříž, p. Fiala, p. Mičík, p. Skácel, p. Svoboda, p. Ševčík, p. Šmak, p. Klemzová, p. Chromý K., p. Haizler, p. Podolan, p. Blahut, p. Hudcová, p. Němcová, p. Matysová, p. Jirková, p. Němečková, p. Sedlmajerová, p. Polášková, p. Chromá a další. Úsek mimoškolní výchovy, pod který patřil Domov mládeže, vedl p. Skřivánek a později jako zástupci postupně p. Klemza, p. Julínková a p. Gottwald a pracovali zde vychovatelé p. Menšík, p. Helbich, p. Kodyová, p. Matoušková, p. Navrátil, p. Durajová, p. Švančarová, p. Mazáč, p. Kočař, p. Hlaváčová, p. Šmehlíková a další. V tomto období proběhlo na škole mnoho dalších změn. Celý objekt byl rozšířen o novou tělocvičnu, která byla postavena nákladem 1 450 000 Kč a slavnostně otevřena v roce 1976 a byla využívána jak žáky, tak širokou veřejností. V této době kromě učebních oborů truhlář a čalouník byla také zahájena výuka nástavbového studia nábytkář a později dřevařská a nábytkářská výroba, zakončená maturitní zkouškou. Promítlo se to v roce 1979 v novém názvu školy a to na Střední odborné učiliště nábytkářské.

Během působení pana ředitele Duraji došlo také ke sloučení dílen a školy v jeden celek. Dílny odborné výuky se rozprostíraly na více lokalitách v Rousínově. Kromě původní školní dílny probíhala výuka truhlářů na dalších externích pracovištích v Rousínovci (Vintr), Slavíkovcích (Nohel) a Královopolských Vážanech (Dvořáček). Čalounická dílna se nacházela také

Obr. 5: Nová budova dílen odborného výcviku

v Královopolských Vážanech (Zerák). Organizační problémy i náklady na opravy většího množství původních budov vedly k záměru výstavby nových dílen, s cílem centralizace výuky odborného výcviku do jednoho místa v areálu školy. Proto p. Duraja usiloval o koupi pozemku hned vedle školy. Navrhnuté plány nové stavby i s inženýrskými sítěmi a kanalizací počítaly s čtyřpodlažní budovou. Tento plán se začal realizovat roku 1985-86, kdy se podařilo odkoupit pozemek a následně s finanční dotací bylo možno započít se stavbou nových dílen. Mezitím nastala roku

1986-87 změna na pozici ředitele školy. Pan Duraja odchází do důchodu a novým ředitelem se stává pan Josef Herodes, který pokračoval v započaté práci. Události roku 1989 přinesly i změnu ve vedení školy.

V roce 1990 byl jmenován ředitelem školy Ing. Jiří Kyjovský, který dokončil výstavbu nových dílen. V roce 1993 byl jmenován nový ředitel školy Ing. Jan Hynšt, který provedl propojení dílen spojovací chodbou s ostatními budovami. Tímto se spojily dílny se školou do nynější podoby jednoho velkého propojeného komplexu, do kterého patří dvě budovy internátu, kde jedna je čtyřpodlažní, druhá je trojpodlažní, tělocvična, jídelna, a též budova školy, která je rovněž trojpodlažní. Toto uspořádání bylo velmi výhodné jak pro zaměstnance, tak pro žáky. Při stavbě budovy dílen byla rovněž zahájena stavba spojovací chodby mezi dílnami a školou. Rozpočet na celou budovu dílen i s chodbou dosáhl výše jedenáct milionů třístatisíc korun českých. Práce a námaha ředitelů Duraji a Herodese i celé řady dalších zaměstnanců se vyplatila. Vznikl tak jednotný uzavřený školský komplex sloužící potřebám žáků a učitelů. Završena tak byla snaha všech předchozích generací.

Posledním ředitelem v historii školy se stal od roku 1999 Ing. Vojtěch Bábek. Zástupcem pro praktické vyučování se stal Ing. Jiří Legner a vrchním mistrem Štefan Podolan. Postupně byly prováděny různé úpravy areálu, vybudování beachvolejbalového hřiště, parkoviště pro zaměstnance, vybudovány moderní počítačové učebny, zakoupeny technologie na obrábění dřeva na CNC stroji, formátovací a kmenová pásová pila, olepovací stroj, širokopásová bruska a jiné. Byla také rozšířena nabídka studijních oborů zakončených maturitní zkouškou jako operátor dřevařské a nábytkářské výroby, uměleckořemeslné zpracování dřeva a možnost nástavbového studia denní i dálkovou formou. S tím souvisí i poslední změna názvu školy, která proběhla v roce 2006 a škola byla přejmenována na Střední odbornou školu a Střední odborné učiliště nábytkářské.

Vzhledem k tomu, že výuka dřevooborů v rámci kraje byla povolena na mnoha dalších školách, přestal Rousínov plnit svoji původní úlohu centra výuky výroby nábytku. Další ranou bylo ukončení výroby nábytku v Rousínově v bývalých UP závodech, následně Tusculum a.s. a menší zájem o tyto obory. To se promítlo do neustálého snižování počtu žáků, až nebylo ekonomicky možné školu samostatně udržet, hrozil její zánik a ukončení více než stoleté tradice výuky truhlářů v Rousínově. Proto v roce 2009 došlo ke sloučení školy s Integrovanou střední školou, Slavkov u Brna, Tyršova 479, která se zároveň stala školou nástupnickou. V roce 2014 byl potom téměř celý areál předán MěÚ Rousínov a ISS Slavkov u Brna si ponechala pouze novou budovu dílen s jejím moderním vybavením pro odborný výcvik truhlářů.

Zdroje:

Čáda, F., Janák, J., Hladký, S.: Rousínov - Dějiny a socialistická přítomnost, Brno 1982.

Školní kronika Odborného učiliště UP závodů Rousínov.

Vzpomínky pamětníků.